

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 212/25
14.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из Београда, Булевар краља Александра бр. 422, против туженог ВВ из ..., са боравиштем у ..., ул. ..., чији је пуномоћник Никола Вавић, адвокат из Београда – Сремчица, ул. Саре Бернар бр. 38, ради престанка мере заштита од насиља у породици, одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу, Судска јединица Бела Црква П2 210/24 од 31.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу, судска јединица Бела Црква П2 210/24 од 31.01.2025. године

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца АА и ББ обоје из ... којим се тражи да се одреди да престају мере ради заштите од насиља у породици изречене решењем Апелационог суда у Београду Гж2 232/24 од 18.06.2024. године, којим је тужиоцима забрањено да туженог даље узнемиравају и угрожавају психички интегритет односно спокојство у трајању од годину дана са могућношћу продужења, као и да се обавезе тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка.

Ставом другим изреке су обавезани тужиоци да туженом надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 121.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужиоци, побијајући је у целисти, из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка су образложено тражили.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011 са изменама и допунама) у вези члана 202 Породичног закона ("Сл. Гласник РС", бр. 18/2005, 72/2011 - др. закон и 6/2015), Апелациони суд је оценио да је жалба тужилаца неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју жалба тужилаца посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ВВ је отац тужиље АА, а деда тужиоца ББ. Почев од јула месеца 2020. године до септембра 2022. године, тужени и тужилац су живели заједно у кући у ..., ул. ..., на којој право својине са уделом од 1/2 дела има тужиља АА, док се као сувласник са 1/2 дела и даље води сада пок. ГГ, супруга туженог, односно мајка тужиље АА, са којом је тужени живео до њене смрти. Тужиља АА живи у Аустрији и само повремено долази у кућу у ... Након смрти супруге, тужени је живео у дугогодишњој ванбрачној заједници са сада пок. ДД у непосредном комшилуку, да би након њене смрти прешао да живи у кућу у ... Парничне странке су биле у добрим односима све до марта 2022. године, када се тужени пријавио за учешће у телевизијској емисији “Проводација”, емитованој на ТВ Хепи, у чему му је помогла унука ЂЂ, кћи ЕЕ, његове друге ћерке а сестре тужиље АА, са којом није у добрим односима. У том ријалити програму тужени је упознао ЖЖ из ... са којом је прешао да живи у породичну кућу, а претходно о томе није ништа договорио са осталим укућанима. Том приликом, у кућу је дошла ЕЕ и ушла у спаваћу собу своје сестре АА, како би потражила постељину, те је у собу ушао тужилац ББ, нервозан и љут, агресивним тоном упитао тетку шта тражи у соби његове мајке, док се туженом обратио речима: “Матори јарче од осамдесет година, за шта си ти, теби треба жена?!”, унео му се у лице и плуноу га, те му поставио питање “Шта радиш?” и рекао му “Ја тебе храним”. У том тренутку, тужиља АА је позвала свог оца телефоном из иностранства и обратила му се речима “Ти живиш у мојој кући, ти живиш под мојим кровом, ти газиш по мојим собама, ти спаваш у мој кревет”. Недуго након што је почео да живи са партнерком ЖЖ, мештани су почели да га задиркују за њу, што је ЖЖ чула и отишла привремено у Немачку на два месеца. Дана 04.09.2022. године, тужиља АА у делу куће где живи тужени, истог није затекла те је сазнала у комшилуку да је тужени отишао у ... код ЖЖ на пар дана. Дана 17.09.2022. године, тужени је са својом партнерком дошао код сина ЗЗ, где су преспавали, а сутрадан 18.09. су отишли у полицију и пријавили насиље у породици према туженом, од стране ћерке АА и унука ББ, о чему је сачињена службена белешка. Од тада тужени живи у заједници са ЖЖ у ..., а од одласка из куће 04.09.2022. године нису ни у каквој комуникацији, осим пред судом и уз изузетак једног телефонског разговора између туженог и тужиоца ББ, поводом продаје животиња. Решењем Апелационог суда у Београду Гж2 232/24 од 18.06.2024. године, у поступку по жалби, укинута је пресуда Основног суда у Вршцу, судска јединица Бела Црква, те је овим решењем одређена мера заштите од насиља у

породици тако што је туженима, а овде тужиоцима, АА и ББ, забрањено даље узнемиравање и угрожавање психичког интегритета односно спокојства тужиоца а овде туженог ВВ, у трајању од годину дана са могућношћу продужења све док не престану разлози због којих су мере одређене. У погледу мера заштите које је одредио првостепени суд и то да се забрани туженима да прилазе тужиоцу на растојању од 300 метара као и приступ на истом растојању око места становања, те да се наложи туженима да се иселе из породичне куће у ... и издат налог тужиоцу, овде туженом да се усели, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Код тужиоца (овде туженог) се развио осећај психичке угрожености и неспокојства у којем је до тада живео у заједници са туженим и његовом супругом, по налазу и мишљењу органа старатељства од 09.11.2022. године и 27.09.2023. године, те је против ове одлуке поднета ревизија Врховном суду, која је решењем тог суда од 18.12.2024. године одбијена као неоснована. Тужила АА је суду поднела предлог за лишење пословне способности ВВ у предмету Р2 13/23 дана 01.02.2023. године, којим неправноснажним решењем је тужени делимично лишен пословне способности, одлучено да не може самостално предузимати правне послове у домену располагања имовном веће вредности, закључивања уговора о купопродаји, поклона непокретности итд, али да самостално може располагати својим месечним приходима, те предузимати правне послове у домену заступања пред судом. Током поступка је утврђено да тужени актуелно борави у ... у заједници са својом партнерком ЖЖ, повремено долази у ... где има пребивалиште, а комуникација између парничних странака се не остварује, те тужени не жели да има било шта са њима, после свега што су му урадили. Једном приликом, дана 05.04.2024. године, а након доношења првостепене пресуде од 06.03.2024. године, тужени је био са пуномоћницима у породичној кући, када је дошло до вербалног сукоба између пуномоћника и тужиоца ББ. Међу странкама су и даље неразрешени имовински односи у вези са правом својине на кући, а још није окончан оставински поступак иза мајке тужиље и супруге туженог, пок. ГГ.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа изведених у првостепеном поступку, па наводима жалбе тужилаца чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је правилно применио материјално право одредбе члана 198 став 3, 199 и 200 Породичног закона, када је сходно наведеним законским прописима одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Жалбом се побија правилност оцене изведених доказа, иако је првостепени суд утврдио у потпуности све битне чињенице на начин прописан чланом 8 ЗПП по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197 Породичног закона, тако што је у ставу 1 прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог

члана породице, док су у ставу другом наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице.

Према члану 198 став 3 Породичног закона, мера заштите од насиља у породици може трајати највише годину дана, док према члану 200 истог закона мера заштите од насиља у породици може престати пре истека времена трајања ако престану разлози због којих је мера била одређена.

У конкретном случају, тужиоци су најпре тужбом тражили укидање и престанак мера заштите од насиља у породици изречене неправноснажном пресудом Основног суда у Вршцу од 06. марта 2024. године, којима је тужиоцима забрањено приближавање туженом ВВ на растојању мањем од 300 метара, приступ на истом растојању око места становања, забрањено даље узнемиравање туженом, те им је наложено да се иселе из породичне куће у ..., а издат је налог туженом да се усели у исту кућу, из разлога што парничне странке већ дуго немају никакву комуникацију, те што би принудно спровођење ових мера довело до растурања породице тужиоца ББ, будући да у породичном домаћинству живи и његова супруга са малолетном ћерком ИИ, која нема ни пуне две године. Током поступка, Апелациони суд у Београду је укинуо наведену пресуду, па у поступку по жалби донео пресуду дана 18.06.2024. године којом је одредио меру заштите од насиља у породици, тако што је тужиоцима забрањено даље узнемиравање и угрожавање психичког интегритета односно спокојства овде туженог ВВ. Због тога, тужиоци су прецизирали тужбени захтев и траже укидање наведене мере донете од стране Апелационог суда, а захтев заснивају на чињеници да тужени већ две године не живи у породичној кући у ... и да странке немају никакву комуникацију, па изречена мера нема своју сврху.

Међутим, да би се укинула напред наведена мера заштите од насиља у породици пре истека периода на које је правноснажном пресудом Апелационог суда одређена, потребно је да се испуне услови прописани одредбом члана 200 Породичног закона, односно потребно је да престану разлози због којих је мера била одређена. Полазећи од наведеног, супротно жалбеним наводима тужилаца, правилно је првостепени суд нашао да нису престали разлози због којих је напред изречена мера била одређена, обзиром да околност што парничне странке немају комуникацију две године од када се тужени иселио из породичне куће, није од утицаја на оправданост престанка и укидања изречене мере заштите од насиља у породици, тим пре што је Апелациони суд имао у виду ову околност приликом доношења пресуде 18.06.2024. године, и одредио трајање ове мере на годину дана. Осим тога, породични закон предвиђа нулту толеранцију на насиље, чиме се руководио и суд приликом одлучивања, па није неопходно да радња узнемиравања или безобзирног понашања буде континуирана у неком временском периоду односно трајна, јер сврха изрицања мера јесте спречавање понављање насиља, спречавања настанка новог (тј. превентивно дејство јер упозоравају и опомињу учиниоца) као и уздржавање од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања, којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство, а у овом случају код туженог је и даље присутан осећај неспокојства. Такође, између парничних странака односи нису добри и присни већ између парничних странака и даље постоји неразрешена породична и имовинска ситуација у вези са правом својине на породичној

кући, због чега се води и оставинска расправа, а што доводи до провоцирајућих и инцидентних момената, на шта указује уосталом и вербални сукоб који се десио 05.04.2024. године, када је тужени са пуномоћницима дошао у породичну кућу у ...

Без утицаја су и наводи жалбе тужилаца којима се указује да још у тренутку доношења одлуке о мери забране узнемиравања туженог нису постојали разлози за изрицање те мере, будући да се у конкретном случају не расправља о томе да ли су постојали разлози за изрицање мера заштите, јер је то био предмет расправљања како првостепеног, тако и Апелационог суда и Врховног суда у поступку по ревизији, већ о томе да ли су испуњени законски услови за престанак изречене мере пре истека рока на који је изречена, што у конкретном случају није испуњено.

Са свега наведеног, како је првостепена пресуда заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и на правилној примени материјалног права, иста је морала бити потврђена, па је на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да су исти ирелевантни за другачију одлуку суда, то нису предмет посебног образлагања сходно овлашћењу из одредбе члана 396 ЗПП.

Потврђена је применом члана 401 тачка 2 ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП, јер је њихова висина одмерена правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлучујући о захтеву тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, Апелациони суд у Београду је оценио да им накнада тих трошкова не припада, јер тужиоци нису успели у жалбеном поступку, због чега је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, применом члана 165 став 1 у вези са чланом 153 ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић